

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Ὁ ἰλαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σὲ ὁ ἔνθεος ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσειν, ἐπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σὲ θορύβων ἔπεισε, τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, Παμμάκαρ πάλην, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διάδημα, καὶ νὺν ἀυλίτζη, ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἁγίων, μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἰαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑφήλιον, τῶν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον, ἐντευθέν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σωζομένων θείω ἐν Πνεύματι, καὶ νὺν τὴν μνήμην ἐκτελούμέν σου, τὴν φωταυγὴ καὶ σωτήριον Ὅσιε, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας, τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χάριν ἐδέξω ἰάσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι, τὰ ἀρρωστήματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ Πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοί, ὅθεν χοροὶ σὲ μακαρίζουσιν, Μοναζόντων Σοφὲ ἀξιάγαστε, καὶ Τιμᾶ πᾶσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγώνάς σου.

Δόξα... Ἦχος β' Ἀνατολίου

Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτῶσαν ὡς πὲρ πῶλον, ὡς ὄφειλε τὴ ψυχὴ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἄλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν, αἴτησαι Ἰλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Ὅλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νὺν κατελείφθην ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως, προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, οὔπερ, ἐξελοῦ μὲ Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄνθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρῶην Ἡσαΐας σαρκοῦται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, νεύματι τοῦ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος, καὶ τεχθεῖς σφαγιαζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἴρων ἀμαρτήματα, ἀμνὸς ὡς ἄμωμος, ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, λυπῆς τὴ ρομφαία ἐτιτρώσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων, τὰς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήργησε, τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρρῶν, πασας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευσε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου

Ἐγὼ εἶμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲλως φέρον, καὶ δειλῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον, ὅθεν δυσωπῶ σε. Τούτου ρύσαί με, δείξασα καρποφόρον, ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου, τὴ μεσιτεία σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ ὑπνω, Ὀλεθρίω ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχης, ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνωδοῦσα, ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τῆς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῆ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι. Θεόκτιστε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ φαιδρὸν ὑμνῶ, παμμάκαρ, σῶν θαυμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὦδὴ α' Ἦχος β'

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτοειδῆ, βίον σου Μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῆ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναι με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ὀλοτρόπως Μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἔνθεον ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιουγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας, ἀθειᾶς καὶ πολυτάραχον ἄγνοιαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνη τῆ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον

Ἀνατείλας Ἥλιος ἐκ σοῦ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

Ὦδὴ γ'

Ἐν πέτρᾳ μὲ τῆς πίστεως

Ἰώμενος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν, Ἰλαρίων, ἐμάρανας ἀοίδιμε ἀνακράζων, οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὕφανα ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ῥωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰωνίων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τοῦ θεοφρονος Ἀντωνίου, ὄν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὁ πάντα τῆ βουλήσει μόνη μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομητορ, ᾧ νὺν κραυγάζομεν. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν πέτρᾳ μὲ τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς μου, εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου κυριε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν

Ἀντωνίου τοῦ θείου ἐξηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες, τὸν σταυρὸν τοῦ

Κυρίου σου, καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τὴ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἔζησας, ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμάτων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τὴ τοῦ πνεύματος χάριτι, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βᾶτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ, Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, συνοχὴ καρδίας τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτόν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σὲ τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε οἶμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὦδὴ δ'

Ἕμνῶ σε, ἀκοὴ γὰρ Κύριε

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν χεიმάρρουν τῆς ἀνομίας, ἰλαρίων Ὅσιε δαιμόνων τε τὰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν γαλήνῃ θείου Πνεύματος, μετὰ δικαίων Πάτερ ἀναπέπαυσαι.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρύνων, τὴν τῆς ψυχῆς ἄρουραν, πολύκαρπον τὴ γεωργία σαφῶς, τοῦ Σωτῆρος πάσιν ἐδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύνας τὰ συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κρατυνόμενος, Ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κατέρραξας, καὶ τὴ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενούντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Ναὸν σε, καὶ παστάδα ἔμψυχον, Θεομητορ εὐλογημένη, καὶ νοητὴν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξανέτειλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸ ἀπαύγασμα.

Ὦδὴ ε'

Ὁ φωτισμὸς

Ὡς ἀστραπή, καθαρότητι βίου καὶ πολιτεία, τὴ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμπας ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων θεόφρον θαυματουργίαις, καὶ χάριτι θεία πεφωτισμένος, πάσιν ἐγνώσθης, θησαυρὸς ἰλαρίων, ἰαμάτων Πάτερ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἴγλη τῶν σῶν, Ἰλαρώτατε Πάτερ κατορθωμάτων, τὰς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυνάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων μανίας, ἀφαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, θείαις δὲ δουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνη εὐλογημένη, τίκεις ἀφράστως τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οἶκτον ἄφατον. Τοῦτον οὖν δυσώπει, φρουρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ὦδὴ ς'

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Μοναρχία λατρευων θεότητος, τὸ τῆς ἀναρχίας πολυάρχον ἤλεγξας, εἰδωλικὴν δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τὴ χάριτι.

Ἀνατείλας ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, τὴ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Καθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων ἀοίδιμε, πλουτοποιὰ χαρίσματα, πρὸς

Θεοῦ Ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκήσας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος

Ὡς φωστήρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σὲ Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις. Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας, ἅπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θεῖον ὕψος, Ἰλαρίων τοὺς βοῶντας. Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος

Ἐρασθεῖς τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων παραγγελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τὴ αἴγλη τοῦ Πνεύματος, διὸ προσπίπτων καθικετεύω σε. Φώτισον καμοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμῆσαι τοὺς σοὺς ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἧς πὲρ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβοῶντων. Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Στίχοι

- Ἐν δάκρυσιν πρὶν καὶ πόνοις σπείρας κάτω,
- Ἰλαρίων θέριζε νῦν χαίρων ἄνω.
- Ὑστατα Ἰλαρίων κοιμήσατο εἰκάδι πρώτη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γαίου, Δασίου καὶ Ζωτικοῦ.

Στίχοι

- Εἰς ἄλμυρον θανόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ,
- Γλυκὸν τρυφῆς πίνουσι χειμάρρουν ἄνω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ Πέτρου.

Στίχοι

- Τρεῖς ὁ Στέφανος σὺ στεφανίτας ἔχεις,
- Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἐνὸς ξίφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

- Τὴν θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην,
- Θεῷ δοτὴν ἔγνωμεν ἀγνὴν θυσίαν.
- Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε,
- Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Αἷμα τραχήλου τοῖς πρὶν ὄμβροις δακρύων,
- Κιρῶν, συνιστὰς εὐκρατον κράσιν Μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν θαυμάτων ἢ χάρις ἢ ἔνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελέλυθε, τὴν γῆν Πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν Ἐπιλάμπουσα Πιστοῖς, τῶν ἱαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος, τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως Ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σὲ πάνσοφε, ὄϊδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὡς στῦλος ἀκράδαντος, οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠράθης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρύων θεία δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀενάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσυνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ὡδὴ η'

Κάμινος ποτέ

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεία συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις προστάγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βαστάζων, τὸ τοῦ Κυρίου ὄφθης Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρὰς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνη.

Υἱοθετηθεὶς, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον ἀπέιληφας θεσπέσιε, κράζων. Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μύρον νοητόν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὀνομασμένον Υἱὸν τέτοκας, ἀτμοῖς τῆς θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιάζοντα, καὶ τῆς φθορᾶς ρυόμενον, κράζοντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν κυριον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν ΒαΒυλώνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδὴ θ'

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ἁγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσε, τὴν ζωὴν διανύσας ἁγίως Ὅσιε, καὶ ὡς πεφηνότι δικαίω, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξαμένος, καὶ ζωῆς αἰωνίου σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νοῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Ὡς κέδρος ὑψίκομος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων, Θεοῦ πεφύτευσαι, καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κῆπος, ὡς εὐθαλής, Παράδεισος ὄφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον

Νυμφῶν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τοῦ Λόγου Παρθένε θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη, διὸ σὲ πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Τὸ ἰλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρῶτατον ὀρῶν, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνθυμήσεις, φωστήρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος.

Θεοτοκίον

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς ἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλος ἀνακείμενος, διὰ παντὸς τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσεις ἐκ νεότητος, τῆς ψυχῆς δμμά δέ, θεωρίαις Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας, διὸ γενόμενος, θείων δεκτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημίας ἐπλούτησας, πᾶσι διανέμων, τοῖς χρήζουσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησία δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητὸς ὡς ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου, διὸ Προφήτην σε, καὶ θαυματουργὸν ἀνεκήρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποιίας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρποῦμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβὰς τὴ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβὰς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τὴ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἄγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος. καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ, ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Τὸ ἰλαρὸν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου, ἰδὼν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποίηται ἐν σοί, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον, καὶ διὰ τοῦτο σύν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς, αὐλίζη μακάριε.

Καὶ νῦν... Θεοδοκίον
Ὅτε ἐκ τοῦ ξυλοῦ σέ

Ὅλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὄλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι, ὄλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παίδων βέβηλος, ἕως γήρως μεστὸς εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων, ἀλλὰ ἡ τὸν αἶροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δοῦναι, τῶν πλημμελημάτων μοὶ τὴν ἄφεσιν.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον

Εὐλῶ τοῦ Σταυροῦ σέ Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα ἡ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τι ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον καὶ δοξάσθητι ὄπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σέ τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμετόχε καὶ Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοδοκίον
Οἱ Μάρτυρές σου

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα, καὶ τί ποιήσω, πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὃ πῶς ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, Σταυρῷ κρεμάμενον ἐθελουσίως, κατανοοῦντά σου τὴν δυναστείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καὶ ὀδυρομένη ἀνεβόα σοί. Τέκνον, μὴ με λήπης τὴν τεκούσάν σε, δὸς μοὶ λόγον Υἱέ μου, μὴ με σιγῶν παρέλθης, Λόγε Θεοῦ τὴν δούλην σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες καὶ Ἀπόλυσις.